

meer dan hij. Want op school, zoodra hij voor de jongens stond, was dat gevoel weg. Hij maakte zich al gauw bemind, en hij wist voor zijn taak berekend te zijn. Ook het huis beviel hem; het uitzicht over het plantsoen was ruim en mooi. Nou ja, kennissen had je niet. En ze wachtten ook nog geen kind. Eigenlijk had hij nooit anders gedacht, dan dat ze wel gauw een kindje zouden krijgen. Hij hield van kinderen, maar het leven was hem zoo ook goed. Alleen Cato zou stil en triest worden, door de lange dagen en jaren heen, als ze alleen bleven. Het was of hij haar niet heelemaal meer begreep sinds hun trouwen. Ze kon opgewonden-vroolijk zijn en met hem beweren dat het er niet toe deed, wàr je woonde, als je toch samen was, en je hieldt van elkaar. En ze kwam bij hem zitten en legde haar armen om zijn schouders: „hè jongen, het doèt er niet toe?”

Dan gingen ze samen uit, heel ver wandelen of fietsen en ze was vroolijk en prees het bijna-buiten-wonen, overdreven vond hij. Hij ook hield van de natuur, maar bij haar leek die liefde meer te omvatten. „Jij”, zou ze plagend smalen, „jij houdt van jezelf in de buitenlucht, méér dan van jezelf in een bedompt huis, dàt is jouw liefde voor de natuur. Je ziet niet eigenlijk, wat er groeit en bloeit en leeft in die boomen en àl dat gras en mos, en die bloemen en varens, en — en.” Zoo wond ze zich op, totdat ze ontmoedigd plotseling, den terugtocht voorstelde doordat ze zich had bezeerd aan dorens, of aan taaie takken, die ze stuk wilde breken.

Lize had hen leeren kennen, want hij, als leeraar, hoorde zoo ongeveer tot hun stand en ze kende, in de kleine stad, àlle menschen van haar stand.

„Dag Cato,” zei ze, „je man ook thuis?” en ging langzaam de huiskamer binnen. Hem noemde ze: mijnheer van Tricht, zooals hij haar: juffrouw Goesman, rustig wachtend tot ze, na nog eenige ontmoetingen, zouden afspreken, met een klein lachje dat haar woorden spontaan moest doen lijken, el-

kaars voornamen te gebruiken, Lize en Henri, want ze waren oòk van denzelfden leeftijd. Henri was bij hen aan de tafel komen zitten.

„Nu vrouw, wat dunk je? We zullen zeggen: graag, hè?” Hij keek zijn vrouw aan, alsof ze nu werkelijk iets moesten beslissen samen. „Ja zeker, graag” zei Cato.

„Dat is dus afgesproken.” Dit was voor Lize een moeilijk punt, waarover ze gauw moest zien heen te praten, omdat ze immers ook hier had kunnen opstaan en afscheid nemen. Ze zei iets, van de sneeuw, en Cato, haar bedoeling voelend, vroeg als antwoord: „wil je een kopje thee?”

„Heel graag” zei Lize, wetend: een kopje thee was 10 minuten, op zijn minst. Een half uur later stond ze weer op straat en besloot den langsten weg te nemen naar juffrouw Bertha. Cato vroeg altijd naar haar zuster; gek, ze hadden elkaar nooit gezien. Maar „Hans” vond ze zoo'n aardigen naam voor een meisje. Het was natuurlijk Johanna; vader zei dan ook nooit Hans; zij en moeder alleen, en juffrouw Bertha, omdat die zoo'n oude vriendin was. Wanneer kwam Hans thuis? Ze deed of ze het niet wist, en ging het heel precies uitrekenen. Begin Maart, de 5de of 6de — ja, dan had Hans drie dagen vrij. Ze zou met haar praten, natuurlijk, eindelijk zou ze er over praten. Het ging toch ook niet langer, zoo. — Och nu, nu liep ze gezellig door de sneeuw, en de avond was zoo goed als om. De klok zou 10 uur wijzen, als ze thuis kwam, 10 uur al, dan kon je niets goeds meer doen voor het naar bed gaan. Misschien was er een brief van Hans gekomen, of iets anders, in ieder geval was de avond om. Maar daarom kon ze toch niet blijven; ze dacht aan Hans, die nu zeker hard zou werken, een zieke verbedden, of, neen, deze week was ze in de keuken. Daar had ze het ook heel druk, „jachtig werk”, zei Hans. Ze schrok er even voor terug: 's avonds om 10 uur nog in de keuken, aan 't omwasschen of zoo. — Ze liep nu in de drukste straat van het stadje, waar de sneeuw alhaast vertrapt was tot dikke